

VIỆT DŨNG

(1958-2013)

Nghệ sĩ Việt Dzũng tên thật là Nguyễn Ngọc Hùng Dũng, sinh năm 1958 tại Saigon, cựu học sinh Lasan Talberd. Năm 1975 vượt biên đến Singapore sau đó xin đoàn tụ cùng gia đình vào năm 1976. Những năm đầu tại Hoa Kỳ, Việt Dzũng đã sáng tác và đoạt giải Iowa Grand Ole Opry, và sau đó hợp tác với một số nhạc sĩ Mỹ ra băng nhạc bằng Anh ngữ “*Children of the Ocean.*”

Đối với nhiều người Việt hải ngoại khi phải rời bỏ quê hương, vượt biển ra nước ngoài trong cuối thập niên 1970 và đầu thập niên 1980, họ đã không khỏi nhỏ lệ mỗi khi nghe bản nhạc “*Một Chút Quà Cho Quê Hương*” do Việt Dzũng sáng tác. Anh cũng là tác giả những nhạc phẩm được nhiều người yêu thích như *Tình Ca Cho Nguyễn Thị Saigon - Lời Kinh Đêm* hay *Một Bông Hồng Cho Người Ngã Ngựa, Bên Đồi Hiu Quanh* và rất nhiều ca khúc khác, tổng cộng có đến hơn 450 bài. Việt Dzũng thường hát chung với ca sĩ Nguyệt Ánh những nhạc phẩm đấu tranh.

Việt Dzũng đã từng làm chủ bút nguyệt san *Nhân Chứng* ở Nam California và ra đĩa nhạc với tên Trung tâm Việt Productions. Sau một thời gian làm phóng viên và xướng ngôn viên cho đài Little Saigon Radio, năm 1996 Việt Dzũng lập đài phát thanh Radio Bolsa, cùng với Minh Phượng, hai chị em luôn truyền tải đến đồng hương những tin tức nóng bỏng về thời sự và các sinh hoạt cộng đồng.

Năm 2010 Nghị Sĩ Tiểu Bang Lou Correa đã trao tặng ca nhạc sĩ Việt Dzũng giải thưởng “*Community Heroes*” vì thành tích đóng góp tích cực cho cộng đồng Việt Nam Hải Ngoại.

Anh đã vĩnh biệt cộng đồng và những người thân vào lúc 10 giờ 35 phút sáng thứ Sáu 20-12-2013 tại Fountain Valley Hospital, để lại bao tiếc thương cho mọi người (Internet).

Danh sách bài hát: *Bên đời hieu quạnh (phổ thơ Hoàng Ngọc Ẩn), Bài tango cuối cùng, Có những cuộc tình không là trăm năm, Dấu chân của biển, Giòng cuồn lưu, Hát cho người dân oan, Khóc ru đời trinh nữ, Lời kinh đêm (ý thơ Mãn Thuận), Một chút quà cho quê hương, Mời em về, Noel rồi! Đừng hờn anh nữa bé ơi, Ngày con về, Tình ca cho Nguyễn Thị Sài Gòn, Tình như cây cà-rem, Thung lũng chim bay, Và em hãy nói yêu anh, Những đứa con của Mẹ.*

Băng và đĩa nhạc: Anh vẫn còn thương, Bên bờ đại dương, Bên em đang có ta, Hát cho Tự do, Hùng ca quật khởi, Lên đường, Minh ơi, đưa em về quê hương, Quê hương và em, Ru em sông núi đợi chờ, Tuổi trẻ về nguồn, Thánh ca vào đời, Thắp lửa Tự do, Thắp lửa yêu thương, Trái tim ở lại, Vuốt mặt. (Bách Khoa Toàn Thư)

KỶ NIỆM VỚI CA NHẠC SĨ VIỆT DŨNG

Những ngày cận Giáng Sinh, Tết Dương lịch xứ người thật ồn ào náo nhiệt. Ở Mỹ mỗi năm có nhiều lễ nhưng theo tôi nghĩ, chỉ có ba (3) lễ lớn, mà dân bản xứ rộn ràng chào đón nhất đó là lễ: Giáng Sinh (Sinh nhật Chúa) Thanksgivings (Tạ ơn) và July 4 (Độc lập).

Dựa hơi vào lễ của người, ngoài những ngày nghỉ được trả lương, thì năm nào thằng con trai út của chúng tôi cũng lấy thêm những ngày nghỉ hè, rước cha mẹ qua vùng cháu làm việc nghỉ ngơi, đoàn tụ. Những ngày đến thăm con, ăn uống thì khi cháu nấu ở nhà, khi thì ăn ở các hàng quán của người nước khác đến lập nghiệp trên xứ Hiệp Chúng Quốc này, như là: Thái, Lào, Nhật, Mông Cổ, Tây Tạng, Pháp... cho biết hương vị món ăn của nước người ta. Và cháu đưa chúng tôi đi thăm thú những thắng cảnh thiên nhiên đẹp, lạ mắt ít có ở các vùng khác, do người làm ra. Thí dụ như mùa Giáng Sinh có nơi mắc cả trăm ngàn bóng đèn màu sắc rực rỡ... Những thiện nguyện viên đến từ ba tháng trước Noel giúp hàng ngày cả trăm người trong suốt mùa lễ. Đến gần Giáng Sinh đèn màu được thắp sáng từ 20 tháng 12 cho đến cuối tuần giữa tháng một của năm mới.

Thú thiệt, không giấu chi với quý vị đó là thằng con độc thân, có việc làm tốt và biết nghĩ đến cha mẹ. Cho nên chúng tôi mới được hưởng phước, một năm 3 tuần với cháu, sau khi ra đại học và có việc làm. Làm cha mẹ mà “*nước mắt chảy xuống chớ không chảy lên*”, chỉ mấy ngày ngắn ngủi thôi mà chúng tôi cảm thấy hạnh phúc quá trời quá đất! Không còn nhớ chi nuôi con khôn lớn nên vóc nên hình, và thiệt vất vả trong những năm dài chị em chúng nó còn đi học...

Nhớ ra thật giựt mình, vào lúc đó sao mà khỏe quá, khiến vợ chồng tôi làm mệt cũng không dám nghỉ! Vì nếu nghỉ thì không đủ tiền, mà không đủ tiền trang trải chi phí cho các con trong việc học hành và linh tinh suốt những năm dài ở Đại học, thì chúng sẽ gián đoạn học hành... thời gian ra trường sẽ kéo dài lê thê! Và cũng có thể chúng nản chí xao lãng việc học hành... Vậy thì làm sao nghề nghiệp

chuyên môn, để bảo đảm cuộc sống vững chắc trong tương lai của chúng ở mai sau! Sau khi cháu ra trường đi làm, cứ mỗi năm sau tuần lễ thứ nhất của tháng mười hai (December) Cháu mua vé máy bay hai chiều, đi là gần giữa tháng và về là ngày cuối tháng (31 tháng 12). Mặc dù là con trai, nhưng suốt ba tuần chúng tôi ở đó, từ nấu ăn cho đến rửa chén bát, giặt giũ... cháu đều giành làm hết, không để cha mẹ rớ vào thứ gì dù việc nhẹ cũng vậy.

Đôi khi thấy con lu bu với việc làm bếp, tôi vui vẻ nhẹ giọng bảo:

- Để mẹ phụ với con, bây làm chậm chạp khiến tao thấy ngứa tay muốn làm quá đi...

Thằng nhỏ cười hề hề:

- Một năm con dành chỉ được mấy tuần để ba mẹ qua đây hưởng nhàn... Vậy xin ba mẹ ngồi xem truyền hình, đọc báo hay điện thư gì đó... Còn mọi việc khác để con lo... Mẹ à lần này làm bếp chậm, lần sau con sẽ làm nhanh đó mẹ...

Nghe con nói, phu quân tôi gật gù có vẻ cảm động lắm, đôi mắt đỏ rung rung niềm vui và hạnh phúc bên thằng con út cung vàng, cung ngọc, cung hột xoàn, cung cẩm thạch... của ông. Chồng tôi an nhiên tự tại bước ra sân nhìn trời xanh mây trắng. Ánh nắng chói chang âm áp dễ chịu ở vùng sa mạc Arizona dù đã vào chảnh mùa đông.

Mèn ơi, nếu ở các vùng khác vào Giáng Sinh (mùa đông) thì đừng có hòng ăn mặc bình thường mà ra sân ngắm nghĩa trời mây, nghe gió thổi rung cây chanh, cây cam, cây bưởi... cành lá chạm vào nhau xào xạc quanh nhà như vậy được đâu! Thật thế, bởi ở các nơi như miền Bắc nước Mỹ, hay Trung Tây Hoa Kỳ, Chicago, Michigan, Minnesota... thì đầu tháng mười một đã lạnh thấu xương, tuyết rơi dài dài ngập đường ngập lối rồi. Thời tiết lạnh lùng từ cuối mùa thu, mùa đông và có khi chồm qua cả tháng của mùa xuân nữa...

Chúng tôi đến vùng sa mạc trốn tuyết mấy tuần cũng đỡ thương anh hùng lắm. Được con đưa đi chơi, thăm những thắng cảnh trong tiểu bang Arizona, còn mệnh danh là thung lũng Phượng Hoàng. Có lần chúng tôi đi dạo thuyền ở suối nước trên những núi cao cách mặt đất năm, sáu cây số... Đi thăm kỳ quan Mỹ Grand Canyon vào sáng sương mù, nhìn mặt trời lên như chón bông lai tiên cảnh trên thượng giới (trong các phim thần thoại) thật là diễm tuyệt! Chúng tôi đi thăm vùng người da đỏ sinh sống...

Trong thời gian hạnh phúc bên con, đôi khi tôi nghĩ rằng đó là cháu chưa có gia đình riêng, thì chăm lo và nghĩ đến cha mẹ như vậy. Chớ khi có vợ rồi thì... biết đâu, phải biết đâu!

Ông xã tôi nửa đùa nửa thật, nói riêng với vợ:

- Được lúc nào thì hay lúc đó, chớ khi con có vợ rồi thì đừng mong hay nghĩ ngợi lung tung, khi nó không rước cha mẹ qua nữa! “*Thôi hãy bỏ qua đi Tám*” đừng buồn nghe em...

Tôi gật nhẹ đầu bùi ngùi cảm thông! Dù không nói ra nhưng riêng tôi cũng âm thầm chép miệng thở dài cảm thấy chột dạ và buồn buồn làm sao! Nhưng rồi tôi lại thâm cười, tự trách thiệt sao mình có ý nghĩ ích kỷ như thế! Con cái còn

nhỏ thì bốn phận cha mẹ phải nuôi, lớn lên đi làm rồi có gia đình, bận rộn thế nhi... cũng như mình chớ có khác chi đâu! Sinh ra kiếp con người thì luôn xoay trong cái vòng lẩn quẩn như vậy có chi là lạ! Chỉ cầu mong sao các con nên người tốt, đừng để cha mẹ phiền là hạnh phúc lắm rồi, chớ không nên mong ước gì thêm mà tự gây buồn cho mình.

Nhờ Ông Trên đặt để, chúng tôi có phước hơn một số anh, chị, em, họ hàng, và bạn bè, chòm xóm... Là các con của chúng tôi rất ngoan và thương kính cha mẹ. Mặc dù các cháu tay làm hàm nhai, chớ không có tiền hô hậu ủng giàu có như các con của những người thân quen đó.

Năm nay, thằng con đưa vợ chồng tôi lên nghỉ trong một căn nhà nhỏ ở vùng núi (cháu mướn một tuần) phải mất ba giờ (3 giờ) lái xe mới đến ngôi nhà nghỉ ở vùng du lịch Sedona (thuộc Arizona). Đó là ngôi nhà sàn cất bên sườn núi. Mặt sau nhà sát cánh rừng thưa có cây xanh lá thẫm và gió thổi vi vu lào xào suốt ngày đêm. Nhìn qua khung cửa sổ bên kia là dòng suối nằm dưới rặng thông xanh cao chót vót, in bóng nước trong leo lẻo. Chỗ trũng lớn lao xao chấp chóa đầy nước là cái hồ nhỏ lác đác vài con vịt trời đang bơi lội. Vào lúc nắng lên, trời trong mây tạnh có người ngồi dưới bóng cây câu cá...

Phu quân tôi mỉm cười ý nhị:

- Ngươi ông ngồi bên hồ chắc là “*câu thời câu vận*” chớ nước hồ trong vắt như mắt mèo thì làm sao có cá mà câu...

Tôi cũng đồng tình với chồng, rồi nhẹ giọng:

- Em cũng nghĩ như vậy! “*Nước trong xanh nên để dành tưới họ/ Nước đục ngàu mới có cá bẹ, cá trê...*” Mùa đông mà nhiều du khách lớn tuổi (hưu trí) cũng đến đây! Anh thấy đó, họ thả bộ quanh bờ suối để hưởng không khí thiên nhiên tươi mát, yên tĩnh nơi miền đồi núi non hùng vĩ của tiểu bang sa mạc này.

Vùng Sedona là một trong những nơi nổi tiếng đẹp của tiểu bang Arizona nói riêng, và nói chung là cho nước Mỹ. Khi ánh bình minh lên chiếu rọi, cho đến hoàng hôn khuất sau những dãy đồi xa. Mỗi một hướng đồi núi có mỗi màu sắc khác nhau và thay đổi theo từng thời gian sáng, trưa, chiều, và thời tiết mưa, nắng... trong bốn mùa xuân, hạ, thu, đông... Cùng với sự cảm nhận của mỗi người mà màu sắc đó, và hình dáng đó sẽ biến hóa đổi thay, và vị trí nơi ta đang ngắm nhìn... Trên bầu trời quang đãng, mây ngũ sắc từng cụm dày lác đác có màu xanh bích ngọc. Thằng con chạy xe chậm chậm chở vợ chồng tôi ngắm núi đồi Sedona trong màu nắng đẹp. Có lúc chúng tôi cùng xuống xe thả bộ đi dạo quanh con suối dài dọc theo đường lộ nhỏ ngập lá rừng héo úa, quanh co, và có cây cao hai bên gie bóng mát. Suối nằm quanh cặp sát uốn theo vách núi và ngang qua công viên nhân tạo có những bông hoa nở trái mùa... Mà ở các vùng lạnh thời điểm này không làm sao có.

Sáng nay mọi người đã thức, tôi còn nằm nướng và mỉm cười vu vơ, nhớ đến cái ngày hôm nay “*Ngày hai mươi, tháng mười hai, năm một ngàn chín trăm sáu mươi chín (20-12-1969)*” Cái ngày mà trong đời vợ chồng tôi không quên được! Nghĩ lại thì thời gian qua quá mau, mới mới đó mà đã mấy mươi năm rồi...

Thức trẻ hơn chồng con, nên tôi còn đang ngồi ăn lót lòng âm áp cạnh lò sưởi lửa cháy phừng phừng và than hồng reo tí tách! Thằng con thì đang lúi húi pha cà-phê cho mẹ. Ôi mùi cà-phê thơm tho lan tỏa khắp căn phòng khách rộng, ăn luôn với nhà bếp, và phòng ngủ cao trên gác. Đối diện chỗ tôi ngồi là cái bàn viết rộng, được đánh vệt-ni màu nu sậm, bóng ngời.

Chàng của tôi hôm nay thức sớm nên đã ăn sáng xong, đang rì mọ, và chăm chú xem điện thư trong máy vi tính...

Bỗng ông thảng thốt kêu lên:

- Trời ơi! Việt Dũng chết rồi!

Tôi chung hửng! Mở to mắt:

- Ông nói cái gì, có lộn không đó ông tía...?

Đẩy ghế đứng lên, tôi đi nhanh về phía chồng. Trong máy vi tính hiện rõ ràng dòng chữ báo tin: "*Việt Dũng đã qua đời Lúc 10 giờ 30 sáng ngày 20, tháng 12 năm 2013*" Tôi như té ngời xuống ghế! Thiệt là một tin sét đánh ngang tai! Dù không bà con thân thuộc, nhưng tin Việt Dũng qua đời khiến lòng tôi vô cùng xao xác, như đã mất đi người thân của chính mình!

Ngược dòng thời gian tôi nhớ không lầm là vào đầu tháng 1 (dl) năm 1968. Tôi được nhận vào làm y tá ở phòng mạch bác sĩ Nguyễn Ngọc Bảy. Phòng mạch nằm trên đường Lê Văn Duyệt nối dài (lâu quá tôi không nhớ có đúng không?) Vì chỉ làm có mấy ngày thì có sự vụ lệnh của Bộ Y Tế cho tôi về nhận việc ở Ty Y Tế Định Tường.

Bác Sĩ Nguyễn Ngọc Bảy, người cao lớn nước da ngăm. Mũi cao, mắt sáng, tóc luôn cắt ngắn kiểu nhà binh. Bà xã ông là một nữ lưu rất xinh đẹp, và là đương kim giáo sư dạy ở trường nữ Trung học Gia Long. Trường này còn có biệt danh thơ mộng nữa, là trường nữ "*Trung học Áo Tím*". Thuở đó thỉnh thoảng có hôm sáng, có hôm chiều... bà bác sĩ Bảy ghé qua phòng mạch của chồng. Khi thì bà đến với cô gái lớn của ông bà chừng mười tuổi, cô còn trẻ mà có nét trang đài, và rất xinh. Khi thì bà đến với cậu con trai nhỏ có khuôn mặt điềm đạm, phúc hậu, thanh tú, đôi mắt tròn to, và miệng cười chúm chím rất dễ thương. Mà các chị y tá làm lâu năm ở phòng mạch bác sĩ Nguyễn Ngọc Bảy, đã bảo:

- Thằng bé cái mặt thật là dễ thương và đẹp trai... Phải chăng con người đều có số trời đã định? Cha là bác sĩ, mà thằng con lại bị tật nguyền... Tội nghiệp thằng nhỏ phải đi bằng cây tó...

Làm y tá cho phòng mạch bác sĩ Nguyễn Ngọc Bảy không bao lâu, chiều hôm đó trước khi phòng mạch đóng cửa. Tôi khép nép đến lí nhí trong cổ họng, xin bác sĩ nghỉ việc.

Bác sĩ có vẻ không vui, nghiêm giọng hỏi:

- Vì lý do gì mới vào làm mấy bữa chị lại xin nghỉ? Làm sao tôi mướn kịp người khác để thế cho chị đây?

Tôi sững giọng:

- Xin lỗi bác sĩ! Tôi ra trường đã bốn tháng chưa có giấy thông báo đi làm, thì nhà của ba má tôi ở dưới quê bị cháy! Vì năm giữa hai bên đánh nhau! Tôi phải ở lại Sài Gòn xin việc để kiếm tiền tiêu dùng trong lúc chờ đợi đi nhận việc, mong bác sĩ thông cảm cho...

Có lẽ hiểu hoàn cảnh của tôi, bác sĩ Bảy ngoài trả cho mấy ngày lương làm việc, còn tặng thêm tôi năm mươi đồng (50\$) Thuở đó xe lô Minh Chánh chạy tuyến đường Sài Gòn về Mỹ Tho mỗi chuyến chỉ có mười lăm (15\$) đồng thôi.

Trước khi tôi ra về bác sĩ còn gọi lại, bảo:

- Tôi có mấy người quen làm ở bệnh viện Mỹ Tho. Chị có cần gì tôi có thể gọi điện thoại nói chuyện với họ...

- Cảm ơn bác sĩ có nhã ý... Nhưng để trình diện coi ra sao đã, chừng nào cần tôi sẽ nhờ bác sĩ giúp đỡ cho... Cảm ơn bác sĩ...

Mặc dù Mỹ Tho là một thành phố nhỏ, tỉnh nhỏ dân số ít... Mỹ Tho xa biển không gần rừng hay đồi núi chập chùng... Nhưng Mỹ Tho có vườn cây ăn trái, có ruộng đồng sát bên Đồng Tháp Mười nổi tiếng cá đồng và ruộng đất “*cò bay xoải cánh, chó chạy cong đuôi*” Vùng Đồng Tháp Mười nước nổi quanh năm, là địa thế rất tốt cho bọn giặc lẩn trốn... Cho nên dù Mỹ Tho nhỏ hơn các tỉnh lỵ khác, nhưng giặc giã vẫn triển miên...

Trong một nước đang chiến tranh, so với các ngành nghề dân sự khác thì nhân viên làm việc ở bệnh viện lúc nào cũng hết sức bận rộn! Nhà thương ở trại ngoại khoa không bao giờ có giường trống cho bệnh nhân mới, đôi lúc phải kê thêm giường bệnh ngoài hành lang. Thỉnh thoảng y tá chúng tôi còn được điều động qua giúp cho bệnh viện dã chiến bên quân y.

“*Đất nước lâm nguy/ Thất phu hữu trách*” gia đình nào ở miền Nam cũng có thân nhân, con em mình trong quân ngũ. Về Mỹ Tho làm việc chưa tròn năm thì tôi có người yêu nơi vùng đất hứa Bến Tre!

Chạy trời không khỏi nắng, hôn phu tôi cũng là một quân nhân trong đoàn quân thiện chiến của Sư đoàn 21/BB có biệt danh là “*Sét Miền Tây*” đóng quân ở miệt rừng U Minh Thượng, U Minh Hạ (Cà Mau). Cho nên thuở đó bản nhạc “*Giờ Này Anh Ở Đâu*” nhạc và lời của nhạc sĩ Khánh Băng, tôi thường hát nhỏ nhỏ đủ mình nghe... Bởi nếu tôi hát lớn họng thì gà bay, chó chạy... vì giọng ca tôi dở ẹt hà! Trong bài có câu tôi ưng ý nhất, thuộc nằm lòng, mà khi buồn, lúc vui... tôi cũng có thể ngâm nga cho mình nghe để đỡ nhớ, đỡ thương: “...*Giờ này anh ở đâu?/ Pleiku gió núi biên thù/ Giờ này anh ở đâu?/ Miền Trung hỏa tuyến địa đầu/ Giờ này anh ở đâu?/ Cà Mau tiếng sét U Minh rùng/ Anh ở đâu? ú u ù ... Anh ở đâu?/ Dù rằng anh ở đâu, Anh ở đâu, vẫn yêu anh hoài/ Vẫn yêu anh hoài, yêu suốt đời .../ Vì lời thề xưa nở trên môi/ Và một tình yêu đã lên ngôi/ Kỷ niệm đầu tiên sống trong tôi/ Trên đường ta bước chung đôi...*”

Đề rồi vào mùa Giáng Sinh, “*ngày 20 tháng 12, năm 1969*”, người nữ cứu thương đó từ tạ mộng mơ đi lấy chồng! Và sau những ngày nghỉ phép hôn phối, chàng lính chiến SĐ21/BB trở về đơn vị, dong rui mài miệt chốn sơn khê... vì quê Nam từ lâu đã bị Cộng sản khơi ngòi chiến tranh!

Cho đến “Mùa Hè Đỏ Lửa” năm 1972. Sư Đoàn 21/ BB tiến quân về giải tỏa An Lộc. Trong trận ác chiến oai hùng, anh dũng hiên ngang kéo dài đó... chàng của tôi trở về gia đình bằng: “Cây nạng gỗ/ Bằng chiếc xe lăn và bằng chiến công đầu...” Chàng đã bỏ lại chiến trường An Lộc hơn nửa thân thể mình (giải ngũ với cấp độ tàn phế 70%).

Theo vận nước nổi trôi, miền Nam nước Việt, bị Cộng sản và Việt Cộng cưỡng chiếm ngày 30 tháng 4 năm 1975! Kể từ đó quê hương chúng ta hoàn toàn nằm trong tay thống trị của Việt Cộng và Cộng sản. Dù đã tàn phế, nhưng phu quân tôi cũng bị Việt cộng tập trung tù đày trong cải tạo. Khi chàng được thả về, gia đình chúng tôi bốn người (hai vợ chồng và hai đứa con) đùm tùm vượt biên, và thiệt là may mắn vượt thoát!

Sau chuyến hải hành thừa chết thiếu sống, gia đình tôi lên được lên bờ của nước thứ hai Indonesia. Những tháng ngày sống lang thang từ đảo này qua đảo khác ở Nam Dương quần đảo. Cho đến một ngày đẹp trời dài trên dưới một năm, và đầu năm 1980 gia đình tôi được vào Hoa Kỳ, sống ở vùng đất lạnh thấu trời nhưng tình nồng ấm đó là Chicago (Illinois).

Đến xứ người, ba năm sau chúng tôi mới tạm thời ổn định để thở hơn hai năm đầu một chút! Nghĩa là hai vợ chồng có công ăn việc làm, con cái vào trường học bình thường theo cuộc sống nhịp nhàng, đều đặn mỗi ngày như mọi ngày ở xứ người ta. Lúc bấy giờ chúng tôi mới tỉnh táo mà nghĩ đến chuyện này, đến chuyện kia...

Thỉnh thoảng phu quân tôi chở cả gia đình đi chợ Việt Nam ở thành phố Chicago để ăn hàng. Chợ cách nhà chúng tôi chừng bốn mươi lăm (45) phút đường xa lộ, và khoảng một giờ đường trong (nhiều đèn xanh đèn đỏ). Nơi đó có tiệm bán chè, cháo, bánh bò, bánh da lợn... chả lụa, bánh ướt... ăn liền, hoặc mua đem về nhà để dành được hai ba bữa! Còn các thứ như rau cải, thịt heo, thị bò, gà, tôm, cá... chúng tôi có thể mua ở các tiệm Mỹ, Phi, Tàu... ở gần nhà tươi và ngon.

Biết rằng chợ Việt ở xa, nhưng chúng tôi cũng đến để tìm hương vị nào đó cho tinh thần có phảng phất một chút quê hương Việt Nam. Như là tờ báo tháng, báo tuần, hoặc lượm được tờ bản tin Việt ngữ trong các tiệm... Quý lắm, đem về vợ chồng xem từ đầu chí cuối không bỏ sót một chữ kể cả rao vặt, quảng cáo... sau đó cẩn thận để vào kệ sách lưu trữ, để dành tặng đồng hương có người chưa đọc.

Ở vùng xứ lạnh tình nồng Chicago, thuở đó Tết Nguyên Đán năm nào cũng do kháng chiến tổ chức ăn Tết đúng ngày (Mùng một Tết). Dù rằng chúng tôi là người xa xứ, nhưng mỗi năm cũng xin nghỉ mấy ngày để ăn Tết. Năm nay sớm biết ngày giờ và địa điểm tổ chức lễ Tết. Cho nên hôm nay, chúng tôi khăn áo chỉnh tề đưa các cháu đến trường, thì chạy thẳng một lèo xuống dự lễ Tết Việt Nam.

Vào thập niên 80 người Việt tha hương ở Chicago ít ỏi lắm. Họ đa số là du học sinh đến trước 1975, còn lại đa số là vượt biên, vượt biển... như chúng tôi.

Mấy năm sau này, người Việt đến nhiều theo diện: Gia đình bảo lãnh, diện con lai, diện H.O

Những ngày Tết của chúng ta luôn lọt vào chánh mùa đông của Mỹ. Chicago mùa đông lạnh tái tê, lạnh teo phèo, teo phổi... Dù có áo quần chống lạnh đặc biệt, chúng ta cũng không thể nào chịu đựng nổi cái rét buốt đứng nơi bốn bề đều lạnh, dưới độ đông lạnh của nước đá. Cho dù đứng ngoài trời chừng ba mươi, hoặc bốn mươi phút, cũng không chịu được, thì đừng nói chi lễ Tết kéo dài cả ngày trời. Nên ở vùng lạnh Chicago những tổ chức quy tụ đông người thì thường trong phòng thể thao trường Trung học, nhà hàng lớn, nhà thờ, hoặc những cái “ball room” của Mỹ để có đầy đủ tiện nghi như là bãi đậu xe, khán đài, phòng vệ sinh, máy sưởi ấm...

Không biết Chicago tổ chức bao nhiêu lần Tết rồi, nhưng riêng với vợ chồng tôi thì đi dự năm đó là cái Tết đầu tiên. Vừa vào cửa chúng tôi bước lên thang lầu bằng đá rộng, còn mấy bậc nữa thì đến hội trường tổ chức Lễ Tết Việt Nam. Ngoài người Việt Nam lưu vong, còn có một số người Á Đông như: Miên, Lào, Thái, Phi... cũng đến dự lễ Tết của chúng ta. Bỗng lòng lộng bên tai một giọng đồng dục của người điều khiển chương trình buổi lễ. Tôi không vội bước vào mà dừng hẳn lại lắng nghe, hội trường hiện có trên năm sáu trăm người tham dự hội Tết (thuở đó như vậy là đông lắm rồi). Tất cả mọi người trong hội trường đồng thanh ca bài Quốc Ca Việt Nam. Điệu nhạc, lời ca trầm bổng, hùng hồn... đã làm lòng tôi xúc động! Dĩ vãng xưa chợt quay về, khiến tôi không sao cầm được dòng lệ chảy dài xuống má...

Thuở còn học Tiểu học, rồi Trung học... sáng nào bọn học trò chúng tôi cũng được cô giáo sắp ngay hàng thẳng lối, để chào cờ và hát Quốc ca... Từ ngày Cộng sản, Việt cộng cưỡng chiếm miền Nam đến nay đã bao nhiêu cái Tết lặng lẽ đi qua. Gia đình tôi bôn đảo đến được xứ người tự do... nên chúng tôi mới được nghe, được hát lại bài quốc ca thân thương của nước mình, thì làm sao tôi không chạnh lòng xúc động, thốn thức, mừng tủi, nghẹn ngào.

Bên ngoài trời Chicago nắng ui ui, mây xám hạ thấp giăng giăng u ám nhòa nhạt. Theo cơn gió lạnh hắt qua từng mảng tuyết lao chao, bay bay, mờ mịt không gian giá lạnh. Trong nhà lò sưởi ấm áp chạy hai mươi bốn giờ suốt cả mùa đông, tôi chồm quơ cái khăn mỏng gần đó lau vội dòng nước mắt, sau khi nghe bài “*Một Người Mang Tên Quốc*” Nhạc và lời sao mà thống thiết, nức nở, nghẹn ngào... qua tiếng hát của ca sĩ tài danh thời đại.

Mỗi ngày như mọi ngày tôi đi làm về, lúc nào cũng lu bu nhiều công việc! Nhứt là lo buổi cơm chiều cho chồng con, kể đi làm người đi học về... đang ngồi chờ ăn. Phụ nữ ở xứ này, ai sung sướng rồi nhàn đâu không biết, với riêng tôi sao mà bận rộn quá chừng chừng đi thôi! Ngoài công việc mỗi ngày tám giờ ở sở, về còn nhiều việc nhà phải làm nữa... Đôi khi ham tiền, tôi còn “cày” thêm mấy giờ phụ trội ngày thứ bảy. Để mỗi giờ làm thêm được lãnh gấp rưỡi (Thí dụ, mỗi giờ làm lãnh 10\$ phải làm 40 giờ/ Làm ngoài 40 giờ giờ đó, thì mỗi giờ làm được lãnh 15\$) Như vậy ngon “hơ” tội gì mà không làm nhi! Có thêm tiền, phần ăn

uống của chồng con thêm phong phú hơn là cái chắc... Cho nên ở nhà vừa làm việc này chưa xong thì nghĩ đến việc khác phải làm tiếp theo. Bởi thế tôi không đủ giờ ngủ và thiếu cả giờ ăn... Ở Mỹ câu “*thời giờ là tiền bạc*” thiết trúng ngay bon, trúng phong phúc đó quý vị ạ!

Thiết tình không giấu giếm gì với quý vị! Số là ông chồng tôi biết vợ mình, và các con biết mẹ chúng thường xuyên đi làm thêm ngày thứ bảy. Trong khi tôi đội tuyết giá lạnh lưng trên đường đi thì cha con phè cánh nhận an giấc nồng ngủ trưa trờ trưa trật! Và khi thức dậy thì trên bàn mẹ chúng đã bày sẵn những món ăn sáng, cà-phê, nước trái cây... cho cha con. Thế mà chẳng ai hề khen ngợi hay đếm xỉa đến người phụ nữ này cả!

Ấy vậy, hễ phu quân tôi năm khi mười họa đi làm vài giờ phụ trội... thì đám con bu quanh ba, đưa đấm lưng, đưa bóp vai, và ồn ào lên như cái chợ: “Tội nghiệp ba làm nhiều quá! Tội nghiệp ba cực khổ! Tội nghiệp ba, tội nghiệp ba...” Tôi nguýt cha con chúng con mắt bén như dao cạo râu của mấy ông thợ hớt tóc, và chừ bự cái mặt trề miệng dài cả thước: “tội nghiệp ba, tội nghiệp ba...” Bởi tôi thấy ganh tị với chồng, và hờn mấy đứa con không công bình với mẹ... đó mà!

Nhưng rồi tôi chợt mắc tức cười cho tánh trẻ con của mình! Bỗng chuông từng chập reo vang:

- Helo, helo... Xin lỗi, vị nào bên kia đầu dây vậy?

Giọng rôn rôn của bà bạn thân cười hí hí:

- Này bà nghe nhạc CD mới mua chưa?

Trả lời bạn ở cách nhà tôi mấy làng, mà tuần trước hai đĩa cùng ghé qua chợ mỗi đĩa mua một CD tân nhạc giống nhau:

- Đang nghe, chị gọi có chuyện gì khác không, hay chỉ vậy thôi?

- Không, chỉ vậy thôi nghe tiếp đi bỏ tèo... thôi “bye, bye...”

Vừa mắc điện thoại lên tôi vừa lầm bầm một mình: “Đồ mắc toi, thiết là vô duyên không tiền thưởng, vậy mà cũng gọi người ta...”

Rồi giọng hát trầm ấm ngân dài như nức nở, nghẹn ngào của ca sĩ tài danh, qua bài: “*Một Chút Quà cho Quê Hương*” của ca nhạc sĩ Việt Dũng.

*“Em gọi về cho anh dăm bao thuốc lá
Anh đốt cuộc đời cháy mòn trên ngón tay
Gọi về cho mẹ dăm chiếc kim may
Mẹ may hộ con tìm gan quá đọa đầy*

*Gọi về cho chị dăm ba xấp vải
Chị may áo cưới hay chị may áo tang
Gọi về cho em kẹo bánh thên thang
Em ăn cho ngọt vì đời nhiều cay đắng*

*Con gọi về cho cha một manh áo trắng
Cha mặc một lần khi ra pháp trường phơi thân*

*Gởi về Việt Nam nước mắt đọng đây
Mơ ước một ngày quê hương sẽ thanh bình*

*Em gởi về cho anh một cây bút máy
Anh vẽ cuộc đời như ước vọng mong manh
Gởi về cho mẹ dăm gói chè xanh
Mẹ pha hộ con nước mắt đã khô cần*

*Gởi về cho chị hộp diêm nhóm lửa
Chị đốt cuộc đời trong hoang lạnh mù sương
Gởi về cho em chiếc nhẫn yêu thương
Em bán cho đời tìm đường vượt biên*

*Con gởi về cho cha vài viên thuốc ngủ
Cha chôn cuộc đời trong tử tù chung thân
Gởi về Việt Nam khúc hát ân cần
Mơ ước yên lành...
trong giấc ngủ.... da.... vàng....”*

Nhìn qua song cửa buổi chiều đông tắt nắng, tuyết rơi mấy hôm trước còn phủ trắng trên sân cỏ trước sau nhà. Ngoài kia, bay lên đáp xuống bầy chim có bộ lông đen mượt, mỏ và chân màu vàng nghệ, chúng đang nhảy nhót ăn tuyết và tìm côn trùng... Và các cây cối trơ cành để đón mùa đông giá rét từ tiết trời cuối thu...

Bản nhạc “*Một Chút Quà Cho Quê Hương*” trong CD đã hát xong, tôi cảm thấy lạnh cả người! Tâm hồn tôi thương cảm xác xao, và nước mắt trào dâng... Trong khi phu quân tôi cũng ngồi đó thần thờ, hồn rung rung! Rồi anh thờ dãi đứng lên nhìn ra cửa sổ, như cố giấu lệ ướt mi! Từ đó dư âm bản nhạc “*Một Chút Quà Cho Quê Hương*” của Việt Dũng luôn cuốn xoáy tâm hồn khiến tôi nghĩ ngợi, xao xuyến, và thương cảm dâng tràn... Bản nhạc đã đưa tôi trở lại quê nhà đang trầm thống khổ đau, theo từng sự kiện nghe, thấy và tôi đã chứng kiến... Tôi cũng nghĩ rằng ca khúc “*Một Chút Quà Cho Quê Hương*” đã đi vào lòng dân Việt tỵ nạn Cộng sản khắp mọi nơi trên thế giới... Khó ai tránh khỏi nỗi xao xuyến, nghĩ ngợi, thương tâm khi mới nghe lần đầu... và muốn nghe thêm và nghe thêm nữa. Rồi tôi tự hỏi: “Không biết nhạc sĩ Việt Dũng là ai, mà viết ra lời và nhạc khiến cho đại đa số người nghe rất mãn cảm, rất dễ xúc động... Điều nhạc lời ca ai oán, nức nở, đoạn trường... đã đi vào lòng mọi người như thế này! Thật là một ca khúc quá tuyệt vời, một nhạc sĩ tài hoa...”

Thời gian cứ lặng lẽ trôi mang theo buồn vui của thế nhân! Có hôm lật tờ báo cũ của chị bạn cho, xem đến mục chia buồn tôi mới biết nhạc sĩ Việt Dũng là con của bác sĩ Nguyễn Ngọc Bảy. Chợt nhớ lại mấy mươi năm trước mình có làm

ở phòng mạch ông! Và tôi tự hỏi rằng: “Không biết có phải Việt Dũng là đứa bé trai thuở đó đi bằng cây tó không?”

Sau này xem DVD, đọc và xem hình ảnh trên báo chí trong những lần trình diễn văn nghệ chống Cộng khắp Âu, Á, Mỹ... Thì tôi nhận ra, dung nhan người nhạc sĩ tài hoa Việt Dũng đúng là cậu bé dễ thương mà ngày xưa tôi có dịp gặp nơi phòng mạch cha cậu. Nay mặc dù Việt Dũng không còn là một cậu bé nữa! Bây giờ anh là một thanh niên cao lớn, khỏe mạnh, già dặn theo gió bụi thời gian, mà nét mặt điềm đạm, phúc hậu, nụ cười hiền lành vẫn tiềm tàng trên khuôn mặt rạng rỡ trong sáng của anh.

Tôi càng ngưỡng mộ và quý mến Việt Dũng hơn khi biết những việc cá nhân anh âm thầm làm chung cho đại cuộc.

Anh đã đấu tranh đòi hỏi “*nhân quyền*” cho Việt Nam. Có lần tôi nghe Việt Dũng phát biểu trên khán đài lộ thiên, trong những ngày cộng đồng Việt Nam hải ngoại, biểu tình phản đối Trần Trường treo cờ giặc... ở Nam California. Rồi theo dõi trong những đêm, những buổi trình diễn văn nghệ, ca nhạc, đại nhạc hội điều khiển chương trình... MC Việt Dũng cũng nói tiếu, cũng nói đùa... Nhưng anh chừng mực không sa đà, không nói trây, nói tục, nói dai, nói dài, nói dẻo... như những MC khác. Người đời thường bảo: “*Rượu nhạt uống lắm cũng say/ Người khôn nói lắm dẫu hay cũng nhàm*” làm MC mà cứ nói hoài, nói riết... khiến cho khán thính giả nhàm chán, chẳng muốn xem nghe nữa.

Tôi không quên và tôi vẫn nhớ ngày đó trước chừng mười bữa, con gái tôi sẽ thành hôn vào ngày dương lịch 5 tháng 6 năm 1999. Tối hôm đó xem DVD của Asia, nghe Việt Dũng giới thiệu bài hát trước khi ca sĩ trình diễn. Tôi không còn nhớ ở trong DVD nào, trong lời giới thiệu anh trầm giọng với bốn chữ cuối cùng “*bên khóm sầu đông*”. Bỗng dung cảm nhận được, tôi viết bài thơ trước ngày con gái tôi lấy chồng:

NGÀY CON THEO CHỒNG

*Ngày con cất bước theo chồng
Lệ nhòa mi mắt mà lòng mẹ vui
Họ hàng chúc tụng nói cười
Từ đây con sống nhà người phận dâu
Nhỏ một tiếng, bớt một câu
Giữ gìn lễ phép cúi đầu dạ thưa
Đôi khi sáng nắng chiều mưa
Ngọt lời mềm mỏng cho vừa lòng nhau
Tình sông dài, nghĩa vực sâu
Lửa hương nồng đượm bền lâu suốt đời
Thương thì bỏ chín làm mười
Tươi son bền sắt tuyệt vời yêu nhau
Mùa Xuân hôn phối đón chào*

Gấm vàng áo cưới rực màu long lanh
Trên đầu đội chiếc khăn vành
Mang hia long phụng thêu cành hạt châu
Nhà trai trình lễ rước dâu
Bàn thờ lạy tạ, lễ đầu bà ông
Lạy cha mẹ, mẹ cha chồng
Hai bên dòng họ người đông đứng đầy
Một xá cảm tạ bà mai
"...Giã từ em nhé, chị nay theo chồng
Mẹ cha thay chị em trông..."
Nghẹn ngào lời nói, rung dòng lệ sa
Rước dâu kìa chiếc xe hoa
Họ hàng chúc phước, tặng quà vu quy
Bồi hồi nhìn bước con đi
Ngậm ngùi trước phút chia ly nào lòng

Nuôi con mấy chục năm ròng
Lạnh căm mẹ chịu, cay nồng mẹ cam
Quản chi gió Bắc, mưa Nam
Túng nghèo, đói rách, đói dân ám no
Bao năm mẹ đã chăm lo
Lúc con trong bụng dẫn đo đủ điều
Ăn lựa, mặc đẹp, vui nhiều
Giữ gìn ý tứ, lắm điều cũ kiêng
Không giận dữ, không buồn phiền
Chào đời con sẽ ngoan hiền thông minh
Trong ngoài, mẹ chỉ một mình
Bởi cha là kẻ chiến binh xa nhà
Đến ngày nở nhụy khai hoa
Nay đau mai ốm mẹ đã gian nan
Đến khi mạch sữa khô khan
Con ăn bột khuấy, rồi ăn cơm nhồi
Ngày con dạm đứng chớm ngôi
Kêu ba gọi mẹ, biết đòi ngoài trong
Rồi con vào lớp vỡ lòng
Chiến tranh dòn dập, hết mong giấc tàn
Mưu sinh gặp bước gian nan
Vì con dù phải nguy nàn chẳng nao
"Bảy Mười Lăm" giặc tràn vào
Cha đi cải tạo biết bao giờ về?
Miền Nam bao nổi ê chề!
Làm con "lính nguy" trăm bề tối tăm

*Cuộc đời nhiều nổi thăng trầm
Vượt biển là việc khó khăn xa vời
Trời cao không phụ lòng người...
Ngày nay con được vào đời thành thân
Ba mươi năm! Tưởng rất gần!
Thương con quên mất bao lần lao đao
Thời gian thấm thoát qua mau
Giờ đây mới biết trắng phau mái đầu
Tung bừa đốt pháo đón dâu
Mà sao mẹ thấy buồn nao cõi lòng
Trong rào bên “khóm sầu đông”
Có con chim nhỏ sổ lồng bay xa...*

Về sau, đôi lần tôi điện đàm với Việt Dũng, hỏi thăm dùm người bạn, muốn làm một cái CD tân nhạc. Mùa xuân năm đó, tôi có duyên gặp lại Việt Dũng trong buổi tiệc Tân niên, của “*Nguyệt San KBC/ Hải Ngoại*” vào tháng 12, năm 2009. Bữa tiệc tổ chức tại nhà hàng Diamond ở Graden Grove California. Việt Dũng ghé qua bàn sách có trưng bày sách của nhiều tác giả, của tôi. Và kế bên là bàn trưng bày phù hiệu của các quân binh chủng Việt Nam Cộng Hòa.

Việt Dũng chọn hai quyển sách, và hai CD tân nhạc phổ thơ của nhạc sĩ Thông Đạt-Văn Giảng.

- Chị còn CD nào của nhạc sĩ Văn Giảng không? Hên quá, hôm nay mới tìm được CD nhạc này, chúng tôi rất cần để tương lai làm DVD nhạc chủ đề của ông... Bao nhiêu tiền cả hai cuốn sách và CD đây chị?

- Năm mươi đồng (50\$).

Anh mau mắn lấy bóp đưa cho tôi tờ giấy bạc năm mươi đô la. Tôi cầm tiền phân vân rồi đưa lại, mỉm cười bảo:

- Trả lại Việt Dũng, tiền giả không dùng được!

Anh ta mở to mắt tròn xoe ngạc nhiên nhìn? Tôi cười tiếp:

- Nói giỡn, tặng Việt Dũng đó...

Việt Dũng cười:

- Chị thiệt làm em giặt mình! Nhưng không, không được.... Vậy thì để em phụ với chị tiền in ấn...

Anh ta để ba chục (30\$) đồng trên bàn, rồi quày quả đi vào trong. Việt Dũng tôi gặp buổi chiều nay không mặc veston, mặt mày không trang điểm như trong những DVD anh làm MC. Nhưng “*dung nhan mùa hạ*” của anh rất dễ nhìn. Việt Dũng mặc áo màu tơ tằm ngả vàng ngắn tay để trong thất lung, quần màu cỏ úa... Cách ăn mặc bình dân, nhưng không kém phần lịch sự và trang nhã.

Nghĩ lại, từ khi ra hải ngoại đến bây giờ, có ba (3) bản nhạc nghe xong khiến tôi xúc động rơi lệ! Đó là bản nhạc: “*Quốc Ca Việt Nam Cộng Hòa*” từ ngày Việt cộng cưỡng chiếm miền Nam, cho đến ra xứ tự do tôi mới được nghe

lại. “*Một Người Mang Tên Quốc*” và bản nhạc “*Một Chút Quà Cho Quê Hương*” của ca nhạc sĩ Việt Dũng.

Nơi cổ thổ, hay ở ngoại quốc, khắp mọi nơi có người Việt Nam tị nạn Cộng sản. Cho dù ai có khó tánh đến đâu cũng phải công nhận rằng Việt Dũng là một ca nhạc sĩ tài hoa, một MC chiếm được cảm tình hầu hết khán thính giả Việt Nam trên thế giới. Gia đình Việt Dũng hãnh diện có anh! Người Việt không Cộng sản rất hãnh diện, vì ngoài là một nhạc sĩ tài hoa nổi tiếng, Việt Dũng còn là một chiến sĩ tận hiến cho cộng đồng và quê hương suốt 39 năm qua, anh đã tranh đấu không ngừng đòi “*nhân quyền*” cho Việt Nam...

Theo thiên nghi và sự hiểu biết hạn hẹp cá nhân tôi là: Tất cả mọi người dân của nước nào cũng vậy, đều có quyền yêu quê hương đất nước của mình. Yêu nước không phân biệt giàu nghèo, quân, dân, già, trẻ, nam, nữ hay địa vị... trong xã hội. Yêu nước ở nhiều khía cạnh khác nhau, và lòng yêu nước đó thể hiện qua tâm tư, việc làm cùng hành động cũng khác nhau ở mỗi hoàn cảnh của mỗi người. Có người sinh hoạt chung trong hội đoàn, đoàn thể... có người hành động lặng lẽ âm thầm riêng rẽ với khả năng của mình...

Sau ngày 30, tháng 4 năm 1975, miền Nam ta đã rơi vào tay Cộng sản. Nước Việt Nam hoàn toàn bị Việt Cộng thống trị. Chúng đày đọa và bần cùng hóa người dân Việt... Chúng còn dâng bán lãnh thổ, lãnh hải Việt Nam cho Tàu Cộng để kiếm lợi riêng. Bọn đảng viên Việt cộng và gia đình có độc quyền làm giàu, bắt chấp thủ đoạn và xương máu của dân... Và còn hàng hàng lớp lớp thảm trạng đau thương tang tóc... xảy ra từng phút, từng giờ trên đất nước Việt Nam. Cho nên bất cứ một công dân Việt Nam nào cũng có quyền đấu tranh chống lại bọn ngoại xâm, chống lại Cộng sản, Việt Cộng... và đòi “*nhân quyền*” cho dân Việt, giành lại lá Quốc kỳ “*Vàng ba sọc đỏ*” phấp phới bay trong bầu trời nước Việt.

Khắp mọi nơi trên thế giới, nơi nào có người Việt là có cờ Vàng ba sọc đỏ. Bởi lá cờ “*Vàng ba sọc đỏ*” là biểu tượng cho lý tưởng tự do dân chủ của người Việt Nam không Cộng sản. Cho nên bất cứ người Việt Nam nào, không phân biệt dân, quân, cán, chánh, địa vị, giàu, nghèo, sang, hèn... Chân chính nghiêng mình dưới lá cờ “*vàng ba sọc đỏ*” là những người được hưởng tất cả những quyền lợi gì của người dân Việt Nam trong chánh thể Cộng Hòa được hưởng...

Trên thế giới có biết bao nhiêu người Việt Nam ngưỡng phục Việt Dũng. Riêng trong tôi ngoài ngưỡng phục, Việt Dũng đúng là một thanh niên Việt Nam Cộng Hòa có *tài* và có *hạnh*.

NGUYỄN CẦU

Thất lòng bỏ nước ra đi
Ngại chi sóng gió hiểm nguy dặm đường
“*Một Chút Quà Cho Quê Hương*”
Nghe sao nức nở đoạn trường Dũng ơi!

Tang thương sau cuộc đời...
Khô đau phủ kín phương trời Việt Nam
Nay về nước Chúa bình an...
Xuân luôn ngự cõi Thiên Đàng trên cao
Anh nêu gương tốt ngàn sau...
Buồn trong nỗi nhớ, ghen ngào tiếc thương...
Tình dân tộc, nghĩa quê hương...
Thời gian dài dằng kiên cường đấu tranh...
Bao người ngưỡng phục lòng thành
Nguyện cầu Việt Dững ơn lành Chúa ban...”

Trích trong tuyển tập “*Bóng Thời Gian*” phát hành năm 2021

Tê xá Diễm Diễm Khánh An

DU THỊ DIỄM BUỒN

Email: dtdbuon@hotmail.com

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DuThiDiemBuon.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9200 TÁC PHẨM